

Arrest

nr. 224 600 van 2 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 februari 2019 tot weigering van de herinschrijving en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 april 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste bestreden beslissing:

“Betrokkene werd op 30.06.2017 ambtshalve geschrappt uit de vreemdelingenregister. Op 06.06.2018 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag.

Betrokkene heeft namelijk onvoldoende bewijzen geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 14.04.2017 tot het aanbieden ter inschrijving op 06.06.2018.

Ter staving van zijn aanwezigheid in het rijk heeft betrokkene volgende documenten voorgelegd:

- Huurovereenkomst dd. 31.05.2018
- Arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde duur bij E. (...) BVBA te Hoboken dd. 04.06.2018 en bijhorende loonfiches voor juni 2018 en juli 2018.

De periode waarin betrokkene aanwezigheid heden nog steeds niet werd aangetoond en aldus betwist wordt, met name die van 14.04.2017 tot 31.05.2018, betreft meer dan één jaar. De herinschrijving dient bijgevolg geweigerd te worden.

Overeenkomstig artikel 19 §1 van de wet van 15.12.1980 wordt het verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het verblijfsrecht heeft verloren.

Indien betrokkene zijn aanwezigheid in België tijdens de betwiste periode onmogelijk kan bewijzen, kan hij uiteraard een nieuwe aanvraag doen, overeenkomstig de bijlage 19ter op basis van zijn verwantschap met een Belg/EU- onderdaan. Mits voorlegging van de nodige stavingsdocumenten kan de verblijfssituatie van betrokkene op die manier opnieuw in orde gebracht worden.”

De tweede bestreden beslissing:

“De heer, die verklaart te heten

Naam: Y. (...)

Voornaam: N. (...)

Geboortedatum: 01.09.1972

Geboorteplaats: Bogradelik,

Nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Zie motivatie tot weigering van de herinschrijving dd. 04.02.2019.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene verblijft immers langer dan de in artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn.

Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Nergens in het dossier is er sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene die een bevel in de weg zou staan. Wat betreft betrokkene's gezins- en familieleden: uit het dossier blijkt dat betrokkene zijn aanwezigheid in het Rijk niet voldoende heeft aangetoond. De meest recente periode waarin zijn aanwezigheid wordt betwist is deze van 14.04.2017 tot 31.05.2018. Indien betrokkene nog zo recentelijk heeft kunnen reizen, is het bij gebrek aan contra-indicaties redelijk te stellen dat hij dit heden nog steeds kan. Gezien betrokkene zijn aanwezigheid niet heeft bewezen, kan er evenmin gesteld worden dat zijn gezins- en familieleden wordt geschonden. Kennelijk heeft hij zijn gezins- en familieleden in België niet ononderbroken verdergezet, derhalve is een (tijdelijke) onderbreking van dit gezinsleven naar aanleiding van dit bevel niet onredelijk. Bovendien kan tevens opgemerkt worden dat betrokkene uit de echt gescheiden is met de referentiepersoon sinds 2010. Hoewel betrokkene volgens de voorgelegde loonfiches 3 kinderen ten laste lijkt te hebben, lijkt er nergens in het dossier sprake van minderjarige kinderen van betrokkene die in het Rijk zouden verblijven (er zijn geen kinderen woonachtig bij betrokkene noch staan er gemeenschappelijke kinderen in het Rijksregister vermeld op naam van betrokkene of die van zijn voormalige partner). Derhalve kan

het gezins- en familieleven van betrokkene niet opgeworpen worden als beletsel voor het nemen van dit bevel. Het staat betrokkene vrij zich na terugkeer naar eigen land, of enig ander derde land waar hij legaal kan binnenkomen en verblijven, een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan tegen de beslissing tot weigering van de herinschrijving:

"ENIG MIDDEL TEGEN BESLISSING TOT WEIGERING HERINSCHRIJVING: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 19. S1 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL. SCHENDING VAN HET UNIERECHT.

1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende: "Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn." Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen. Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 04.02.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een

administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine\ RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine). De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5. Verzoeker is, zoals hierboven aangehaald, reeds op legale wijze in België sinds 14.09.2007 (STUK 4). Op 30.06.2017 werd verzoeker ambtshave geschrapt in het vreemdelingenregister. Op 06.06.2018 bood hij zich opnieuw aan bij het gemeentebestuur met het verzoek om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Dit werd hem geweigerd, op basis van artikel 19, §1 Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt het volgende:

"Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten. Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft."

Inderdaad, het verblijfsrecht wordt verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. De feitelijke afwezigheid van verzoeker bedraagt evenwel - gelet op de stukken uit het administratief dossier - minder dan 1 jaar. De stempels in verzoekers paspoort tonen immers aan dat hij reeds op 06.12.2017 terug naar België is gekomen via Praag (Tsjechië) (STUK 5). De feitelijke afwezigheid bedraagt bijgevolg slechts een 5-tal maanden, en dus minder dan 1 jaar conform artikel 19, §1 Vreemdelingenwet. De reden dat hij nog tot 06.06.2018 heeft gewacht alvorens de aanvraag herinschrijving in te dienen is het feit dat hij wegens financiële en gezondheidsredenen niet onmiddellijk een adres kon bemachtigen. Ook is het zo dat het bekomen van een afspraak van de gemeente Antwerpen 6 a 8 weken kan duren. Verzoeker legde reeds zijn arbeidsovereenkomst voor (STUK 6). Deze werd door hem ondertekend op 04.06.2018. Sinds deze datum is hij aldus tewerkgesteld als arbeider op basis van een voltijdse overeenkomst voor onbepaalde duur. Thans is verzoeker nog steeds bij dezelfde werkgever tewerkgesteld, wat mag blijken uit zijn loonfiches (STUK 7). Ook zijn huurovereenkomst dd. 31.05.2018 werd reeds voorgelegd (STUK 8). De periode vanaf 31.05.2018 wordt dan ook niet betwist door verwerende partij in de bestreden beslissing. Evenwel toont verzoeker tevens zijn aanwezigheid aan voor deze datum, en wel vanaf 06.12.2017. Zoals hierboven reeds vermeld, blijkt uit verzoeker zijn paspoort immers dat hij op deze dag terug naar België is gekomen via

Praag (STUK 5). Ook uit de getuigenverklaringen die verzoeker thans bijbrengt, blijkt verzoeker zijn feitelijke aanwezigheid in België (STUK 9). Zo verklaart dhr. Y. (...) F. (...) dat verzoeker in de periode van 15.12.2017 t.e.m. 04.06.2018 bij hem heeft ingewoond wegens psychische problemen. Hij verklaart daarbij ook dat verzoeker vanaf 04.06.2018 tewerkgesteld is en een eigen domicilie heeft. Dit verklaart dan ook waarom verzoeker niet onmiddellijk bij zijn effectieve aankomst in België zich is gaan aanbieden bij de gemeente met het verzoek tot zijn herinschrijving. Ook de andere getuigenverklaringen die verzoeker bijbrengt tonen zeer duidelijk aan dat verzoeker vanaf december 2017 opnieuw in België verblijft (STUK 10). De aanwezigheid van verzoeker sinds begin december 2017 staat bij deze dus onbetwistbaar vast. Dat betekent dat de afwezigheid van verzoeker dan ook minder dan 1 jaar bedraagt, waardoor zijn verzoek tot herinschrijving in het vreemdelingenregister niet kon worden geweigerd op basis van artikel 19, §1 Vreemdelingenwet.”

2.1.2. Waar verzoeker in de hoofding van het middel de schending aanvoert van het Unierecht, wijst verwerende partij erop dat onder “middel” conform vaste rechtspraak van de Raad van State niet enkel dient te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel, maar eveneens van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403), zodat bij gebreke hieraan dit middelonderdeel onontvankelijk is. In het middel geeft verzoeker ook nog een theoretische uiteenzetting over het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het fair play-beginsel, zonder aan te geven in welke mate de bestreden beslissing voornoemde beginselen geschonden zou hebben. Volgens een vaste rechtspraak vereist de uiteenzetting van een middel dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden en de wijze waarop die rechtsregel of het rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Middelen die zich beperken tot een theoretische uiteenzetting van de aangevoerde rechtsregels of rechtsbeginselen, zonder dat deze concreet worden betrokken op de bestreden beslissing of zonder dat wordt uitgelegd hoe de aangevoerde rechtsregels door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing werden geschonden, zijn niet onontvankelijk (zie o.m. RvS nr. 190.271 van 9 februari 2009). Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op basis waarvan deze is genomen. In deze bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er in de beslissing tot weigering van herinschrijving gemotiveerd dat verzoeker onvoldoende bewijzen heeft geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode van 14 april 2017 tot 6 juni 2018 en hij door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk, het verblijfsrecht verloren heeft. Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover hij in rechte beschikt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de eerste bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Er dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoeker betwist dat hij gedurende een jaar afwezig was uit België.

Artikel 19, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1 Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.”

Verzoeker stelt dat zijn feitelijke afwezigheid minder dan één jaar bedraagt. Hij verwijst hierbij naar stempels uit zijn paspoort waaruit zou moeten blijken dat hij op 6 december 2017 terug naar België gekomen zou zijn via Praag. Verzoeker is van oordeel dat zijn feitelijke afwezigheid slechts een vijftal maanden bedraagt. Als argument voor het feit dat verzoeker pas op 6 juni 2018 een aanvraag tot herinschrijving heeft ingediend, verwijst hij naar zijn financiële en gezondheidstoestand.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen kopie van de stempels uit zijn paspoort heeft neergelegd bij het verzoek tot herinschrijving. Dit geldt eveneens voor de getuigenverklaringen waarnaar de verzoeker verwijst en onder de stukken 9 en 10 toevoegt aan het verzoekschrift. In zoverre verzoeker aan de hand van stukken, die hij bij het verzoekschrift voegt, probeert aan te tonen dat hij minder dan één jaar afwezig is geweest uit het Rijk, laat de Raad gelden dat deze stukken niet aan verweerder ter kennis waren gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met deze stukken, die pas in het kader van onderhavige procedure worden voorgelegd.

De Raad kan geen rekening houden met stukken die verzoeker voor het eerst aan het verzoekschrift tot nietigverklaring voegt. De wettigheid van een beslissing dient immers beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van de

beslissing. Bovendien wordt vastgesteld dat een stempel van binnenkomst in Praag bezwaarlijk kan aantonen dat verzoeker op die datum België is binnengekomen. Ook de verklaringen die worden toegevoegd bij het verzoekschrift zijn niet van aard dat zij een verblijf in het Rijk aantonen. Deze verklaringen sluiten immers een gesolliciteerd karakter niet uit en kunnen niet als objectief bewijsmateriaal aanvaard worden. Deze vaststelling dringt zich des te meer op nu blijkt dat alle "getuigen" identiek hetzelfde verklaren, het gaat immers telkens om dezelfde tekst waarbij het enige verschil in de neergelegde verklaringen de naam en handtekening van de betrokken "getuige" is.

Waar verzoeker verwijst naar zijn arbeidsovereenkomst met bijhorende loonfiches en zijn huurovereenkomst, dient er te worden vastgesteld dat in de eerste bestreden beslissing hieromtrent wordt gemotiveerd: *"Ter staving van zijn aanwezigheid in het rijk heeft betrokkene volgende documenten voorgelegd:*

- Huurovereenkomst dd. 31.05.2018

- Arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde duur bij E (...) BVBA te Hoboken dd. 04.06.2018 en bijhorende loonfiches voor juni 2018 en juli 2018.

De periode waarin betrokkene aanwezigheid heden nog steeds niet werd aangetoond en aldus betwist wordt, met name die van 14.04.2017 tot 31.05.2018, betreft meer dan één jaar."

Waar verzoeker stelt dat hij niet eerder een aanvraag tot herinschrijving kon indienen omwille van zijn financiële en gezondheidstoestand, wijst de Raad erop dat deze loutere bewering, die met geen enkel begin van bewijs gestaafd wordt, niet tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verzoeker betwist niet dat hij zijn aanwezigheid in het Rijk vanaf 14 april 2017 diende aan te tonen. In de eerste bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoeker meer dan één jaar afwezig is geweest uit het Rijk, minstens werd het tegendeel niet bewezen, en werd er een correcte toepassing gemaakt van artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet. Een schending van deze bepaling wordt niet aangetoond.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze werd genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een enig middel aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten:

"ENIG MIDDEL TEGEN DE BIJLAGE 13; SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL. HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET FORMELE MOTIVERING BESTUURSHANDELINGEN EN VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET IN HET LICHT VAN ARTIKEL 8 EVRM. ARTIKEL 7 JUNCTO ARTIKEL 51 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU. ARTIKEL 27 VAN DE RICHTLIJN 2004/38/EG. ARTIKEL 39/79 EN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET

1. Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze. Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende: (...).

2. De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken. De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van herinschrijving en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen. Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. In het bevel om het grondgebied te verlaten beperkt verwerende partij er zich zelfs toe slechts te verwijzen naar de motivering in de beslissing tot weigering van herinschrijving. Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat ven/verende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM. Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De bestreden beslissing is dan ook onjuist. Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM. Het recht op eerbied van het privé leven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128). Indien verwerende partij een beslissing neemt met betrekking tot het verblijf van een persoon, dient zij steeds het recht op privéleven, zoals voorzien in artikel 8 EVRM, te betrekken in de belangenafweging. In deze zin kan verwezen worden naar het arrest van de RVV nr. 205.020 dd. 07.06.2018, dat naar analogie kan worden toegepast op de casus van verzoeker (STUK 11). In dit arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers dat er rekening gehouden moet worden met het privéleven van de betrokken persoon, in de zin dat er moet gekeken worden naar zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die hij hier heeft opgebouwd. Verzoeker heeft volgende familieleden die in België wonen, waarmee geen rekening is gehouden in de bijlage 13:

- Y. (...) F. (...) (neef);
- D. (...) H. (...) (oom);
- D. (...) C. (...) neef);
- K. (...) B. (...) (schoonbroer);
- M. (...) A. (...) (schoonbroer).

Verder is er ook geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker werkt en instaat voor het onderhoud van zijn vrouw en 3 kinderen in Turkije. Uit het rijksregister blijkt dat verzoeker is gehuwd met Y. (...) S. (...) en uit de loonbrieven blijkt dat hij 3 kinderen ten laste heeft.

4. In casu betekent dit dat er een schending van artikel 8 EVRM voorligt, daar verwerende partij geen of minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de hierboven besproken elementen, waaruit zeer duidelijk blijkt dat verzoeker hier een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd. Hij heeft hier immers tal van familieleden, hij heeft hier een woning, een vaste job, een sociaal netwerk door zijn jarenlange verblijf hier,... Kortom, verzoeker heeft hier een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn familie en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezinsleven (RvS 10 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot)."

2.2.2. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 7 juncto artikel 51 van het Handvest, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG en artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot een loutere vermelding van voornoemde bepalingen en beginselen, zonder evenwel in de uiteenzetting in concreto aan te geven op welke wijze deze bepalingen en beginselen door de tweede bestreden beslissing geschonden worden. Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep bevatten. Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze, waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Dit laatste ontbreekt, zodat het middel in de aangegeven mate onontvankelijk is.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, verwijst naar de motivering van de eerste beslissing, zijnde de weigering tot herinschrijving, en steunt op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker langer verblijft dan de in artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. In de tweede bestreden beslissing wordt uiteen gezet dat rekening wordt gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er werd geen medische problematiek aangehaald. Er werd niet aangetoond dat verzoeker kinderen heeft die in België verblijven. Over het gezinsleven en familieleven stelt de tweede bestreden beslissing dat de aanwezigheid van verzoeker in het Rijk onvoldoende werd aangetoond, zeker wat de periode van 14 april 2017 tot 31 mei 2018 betreft. Er wordt niet aangetoond dat het gezinsleven ononderbroken werd verdergezet zodat een tijdelijke onderbreking, als gevolg van het bevel, niet onredelijk is.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat voormelde motieven kennelijk onredelijk zijn. Evenmin toont verzoeker aan dat de verwerende partij met enige stukken die door verzoeker werden aangebracht voor het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden.

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat er met zijn gezins- en familieleven geen rekening is gehouden. De schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Verzoeker betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker stelt dat hij familieleden heeft die in België wonen, zijnde twee neven, een oom en twee schoonbroers. Daarnaast geeft verzoeker aan dat hij werkt en instaat voor het onderhoud van zijn vrouw en drie kinderen, die in Turkije wonen. Hij stelt dat er geen, of minstens onvoldoende, rekening werd gehouden met deze elementen waaruit blijkt dat hij in België een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16

december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Het komt in de eerste plaats aan de verzoekende partij toe om op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. In casu beroept verzoeker zich op zijn familie- en gezinsleven in België, meer bepaald met zijn neven, schoonbroers en oom.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen verwanten.

De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen verwanten, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34).

Verzoeker toont zulke bijkomende elementen van afhankelijkheid in casu niet aan, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn familieleden die in België verblijven, kan de Raad het bestaan van een gezins- of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet vaststellen, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende te gebeuren.

Wat betreft het kerngezin van verzoeker, zijnde zijn echtgenote en kinderen, stelt hij zelf dat deze in Turkije verblijven. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat het bevel om het grondgebied te verlaten een schending van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt. Verzoeker stelt dat hij hier (in België) werkt en instaat voor het onderhoud van zijn gezin. Vooreerst toont verzoeker niet aan dat hij effectief instaat voor het onderhoud van zijn gezin. Daarnaast toont hij ook niet aan dat hij in Turkije niet in de mogelijkheid zou zijn om te werken en, voor zover dit effectief het geval zou zijn, verder in te staan voor de onderhoud van zijn gezin. Ook hier blijkt niet dat een belangenafweging hieromtrent zich opdroeg bij het nemen van de tweede bestreden beslissing.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Zo er al sprake zou zijn van een gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog toont verzoeker in casu niet met concrete gegevens aan dat hij dit gezins- of privéleven niet kan verderzetten in zijn land van herkomst of elders. Hij duidt geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aan die de voortzetting van dit gezins- of privéleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Evenmin toont hij aan dat hij dit enkel in België zou kunnen verder zetten. Verzoeker toont niet aan dat de tweede bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd genomen. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig nu deze geen precedentenwerking kent.

Met zijn uiteenzetting maakt verzoeker niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Een schending van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

M. MILOJKOWIC